

ske Bemærkninger i Anledning af den Tale, den højtærede Konseilspræsident holdt for os forleden Dag. Jeg kan godt forstaa, at hans Stilling er noget vanskelig. Naar Ordføreren for Folketingets største Parti sidder paa den Plads, som tilkommer Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), medens Ordføreren for Folketingets mindste Valgruppe sidder paa Konseilspræsidentens Plads, er det ikke underligt, at Stillingen kan være noget vanskelig for den højtærede Konseilspræsident. Stillingen maa være noget vanskeligere for ham som Konseilspræsident, end den var for ham, da han sad som Medlemmet fra Æbeltoft. Medens han sad som Medlemmet fra Æbeltoft, kunde Reformpartiet ikke undvære hans Støtte. Nu sidder han som Konseilspræsident, og nu kan han ikke undvære Reformpartiets Støtte. Der er nogen Forskel. (J. H. Jensen: Det er gensidigt.) Er det gensidigt? Ja, var det endda gensidigt, men jeg synes ikke, det er gensidigt. Jeg saa i alt Fald i Begyndelsen af Oktober Maaned, at der i en Artikel i et af Reformpartiets ledende Blade stod: „Det er sikkert, at hvad for et Ministerium vi nu end faa, vil man i den nærmeste Fremtid under alvorlige Situationer hente det afgørende Ord ikke fra Ministerbænken, men derovre, hvor Repræsentanten for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds sidder.“ Det lader altsaa til, at Gensidigheden ikke er større, end at Reformpartiets ledende Organ nok ved, hvem der skal være Manden for det hele. Det skal ikke være den højtærede Konseilspræsident, men det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds. Det var nu, inden Ministeriet var udnævnt. Men saa blev Ministeriet udnævnt, og saa talte man om, hvordan dette Ministerium skulde løse de store Spørgsmaal, der stod paa Dagsordenen, og der stod da i det samme Blad angaaende dette en Artikel, hvori det hed: „Det er der kun een Mand, der kan, og den Mand sidder for Tiden paa en Folketingsstol i Stedet for paa Konseilspræsidentens. Vor Ordfører i disse to Spørgsmaal“ — det er Forsvarssagen og Kirkeforfatningen, der er Tale om — „var og er J. C. Christensen. Det skal ogsaa nok vise sig, at Spørgsmaalene slet ikke kunne løses af andre.“ Jeg synes ikke, der lyder nogen stærk Grundtone af Gensidighed i den Slags Artikler.

Har det ærede Medlem fra Æbeltoft, medens han sad paa sin Plads i Tinget, ydet en loyal Støtte til det ærede Medlem

fra Ringkøbing, medens han sad paa Pladsen som Konseilspræsident — og det har han, det er erkendt —, skulde man tro, at han — og det tydede ogsaa hans Udtalelse forleden Dag paa — kunde gøre Krav paa Gengæld nu, han sidder paa Konseilspræsidentens Plads, medens den forrige Konseilspræsident sidder paa den Plads, der tilkommer det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds. Men dette, at saadanne Artikler kunne skrives i Reformpartiets Blade, og dette, at den forrige Konseilspræsident, det nuværende Medlem fra Ringkøbing, ikke tager Afstand derfra, men lader den Slags Opfattelser gaa uimodsagt rundt i Landet — jeg tvivler ikke om, at han som den Mand, der altid følger med, hvad der staar i hans Partis fornemste Blade, ved Besked med dette — vidner ikke om, at denne Gensidighed i Støtten er saa stærk, som det ærede Medlem fra Bælum mente, da han før afbrød mig. Og derfor kan jeg godt forstaa, at den højtærede Konseilspræsident gør, hvad han kan, for at faa saa lyst et Syn paa Sagerne som muligt.

Forholdene kunne tvinge ham til at se ret mørkt paa Situationen, men han gør sig Umage i sin Tale for alligevel at se lyst paa Sagerne. Han fortæller i denne Tale, at Ministeriets Medlemmer ere af samme politiske Støbning, at Ministeriet er ganske ensartet i politisk Henseende. Havde Konseilspræsidenten ikke sagt det, synes jeg, man havde haft meget stærk Grund til at tvivle om Ensartetheden. Naar man ser paa — skulle vi sige — den højtærede Landbrugsminister og stiller ham ved Siden af den højtærede Indenrigsminister, antager jeg, der ikke er ret mange her i Salen, der ville paastaa, at de to Politikere ere af samme Støbning. Man kan sige meget andet om dem, man kan tale om, at det kan være et Par dygtige og udmærkede Mænd — hvis man da tror, de ere det, man skal helst, som det ærede Medlem oppe fra Thy (Kierkegaard) sagde, sige den fulde Sandhed, om end det er noget nyt at høre det sagt af en af Reformpartiets Mænd —, men at de to Ministre skulde være af samme Støbning, er en urimelig Antagelse. De have vist altid bestaaet af højst forskelligt Materiale. Ogsaa den Form, hvori de ere støbte, er højst forskellig.

Det er imidlertid ikke umuligt, at der er blevet filet adskilligt paa dem i Tiderne, der ere gaaede, saa at det er kommet til at se ud, som om de vare nogenlunde ensartede. Der var jo en Tid, da